

WSOY ESITTÄÄ

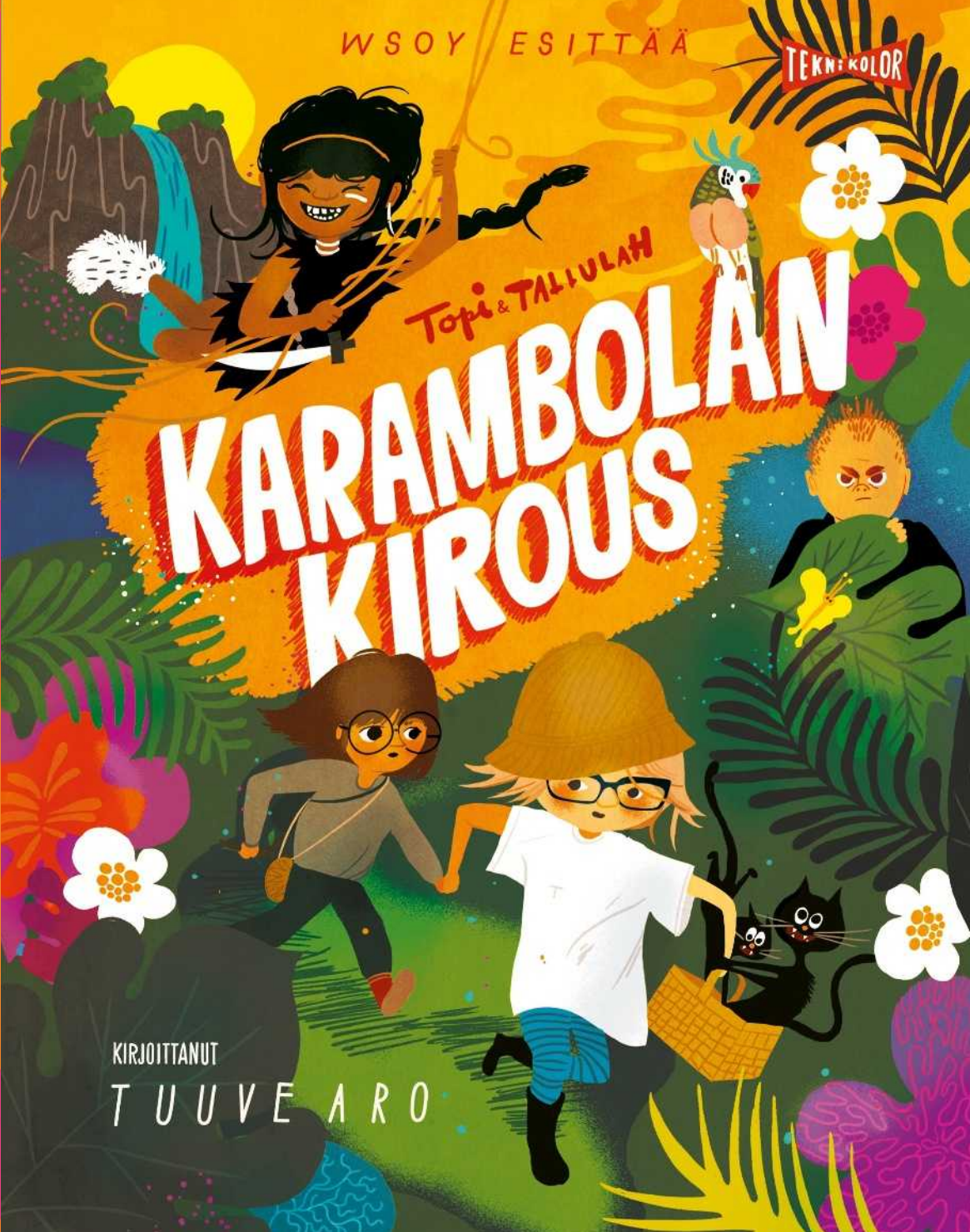
TEKNI: KOLOR

Topi & TALLULAH

KARAMBOLAN KIROUS

KIRJOITANUT

TUUVENARO

Teksti © Tuuve Aro ja WSOY 2013
Kuvat © Sanna Mander ja WSOY 2013
ISBN 978-951-0-39924-8
Painettu EU:ssa

WSOY ESITTÄÄ

Topi & TALLUHAN

KARAMBOLAN KIROUS

KIRJOITANUT

TUUVEN ARO

KUVITTANUT

SANNA MANDER

Werner Söderström Osakeyhtiö

Topi Turpeinen on korsolainen haaveilija ja filmihullu, josta vielä jonakin päivänä tulee suuri elokuvaohjaaja.

Remu Räme on Korson koulun kauhu. Ei saa tarpeekseen vadelmamunkeista saati toisten tönimisestä. Hautoo usein kosta.

Madame Mutola asustaa bungalowissaan Amazonin viidakon laitamilla. Rouva omistaa houkuttelevan paljon kallisarvoisia koruja ja taikoo seudun makoisimmat kalkkunailalliset.

Kreivi Rudolf tunnetaan äkkipikaisuudestaan ja mustiksi vahatuista viiksistään. Käyttää herkän hipiänsä vuoksi hansikkaita ja suorastaan rakastaa juonittelua.

Tallulah on metsäpuumien kasvattama viidakokotyttö ja *Purppuraruusu*-elokuuvan sankari. Nauttii miekkailusta ja pitää hallussaan Koillis-Guyanan harjasusien nappaamisennätystä.

Maisa Mähönen on nokkela lukutoukka, joka tiukan paikan tullen hallitsee myös käden taidot. Topin paras ystävä.

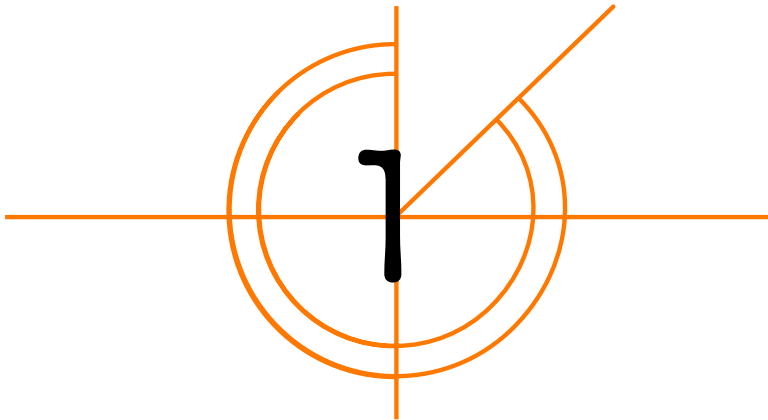

Herra Jones on kreivin matkatoveri, joka vielä enemmän kuin juonittelusta pitää paistetusta kalkkunasta ja kylpemisestä.

Bonnie ja Clyde nauttivat pitkistä nokosista ja silakoista. Kammoavat eläinlääkäreitä ja vettä, varsinkin Clyde.

- 8 ENSIMMÄINEN LUKU, JOSSA TOPI UHMAA MYRSKYÄ**
- 14 TOINEN LUKU, JOSSA TOPI JA MAISIA ASTUVAT ELOKUVAAN**
- 22 KOLMAS LUKU, JOSSA TOPI JOHTAA RETKIKUNTA**
- 29 NELJÄS LUKU, JOSSA KOOKOSSADE YLLÄTTÄÄ**
- 36 VIIDES LUKU, JOSSA TALLULAH HUUTAA "CARAMBAI"**
- 44 KUUDES LUKU, JOSSA TALLULAH HÖYKYTTÄÄ HUKKAA**
- 54 SEITSEMÄS LUKU, JOSSA KOHDATAAN OI VOII -HEIMO**
- 61 KAHDEKSAS LUKU, JOSSA JOKI KUTSUU SEIKKAILUUN**
- 69 YHDEKSÄS LUKU, JOSSA TOPI SUKELTAA KUOHUIHIN**
- 78 KYMMENES LUKU, JOSSA REMU TAPAA TUMBOLAN**
- 83 YHDESTOISTA LUKU, JOSSA RIIPPUSILTA SANOO RÄTSI**
- 91 KAHDESTOISTA LUKU, JOSSA ROISTOT LÖYTÄVÄT KÄYTÄVÄN**
- 97 KOLMASTOISTA LUKU, JOSSA KOTKAT KUUNTELEVAT**
- 103 NELJÄSTOISTA LUKU, JOSSA KARAMBOLAN KIROUS KIRISTYY**
- 113 VIIDESTOISTA LUKU, JOSSA MIEKKAILLAAN, MIEKKAILLAANI**
- 121 KUUDESTOISTA LUKU, JOSSA TOPI PELASTAA PURPPURARUUSUN**
- 128 SEITSEMÄSTOISTA LUKU, JOSSA TALLULAH TANSSII SUSIEN
KANSSA**

LUKU, JOSSA TOPI UHMAA MYRSKYÄ

Korson yllä jyrähti ukkonen.

Salamat halkoivat taivasta, painavat pisarat piiskasivat Topi Turpeisen kotitaloa. Koko kesän vettä oli tullut niin paljon, että Kyyhkytien ojat tulvivat ja rännit ryöppysivät villeinä. Vesi kuljetti mukanaan kaikenmoista roinaa: sanomalehtiä, pahvimukeja, kenkäräjoja, ja olipa virtaan eksynyt myös yksi miesten hattu.

Topi painoi nenänsä ikkunaan. Hän odotti Maisaa. Hän oli yksin kotona – tai melkein yksin, sillä Bonnie ja Clyde piileksivät sängyn alla. Katit tiesivät, että tänään oli eläinlääkäripäivä. Isä oli valtuuttanut Topin ja Maisan viemään kissat vuotuiseseen terveystarkastukseen, mutta se oli helpommin sanottu kuin tehty! Maanittelu ei tepsinyt, eikä kurkku suorana kiljuminen.

Topi keksi asettaa houkuttimeksi lautasellisen silakoita. Kun hän käänsi hetkeksi selkensä, kalat olivat kadonneet näkyvistä, mutta niin myös kissat. Sängyn alta kuului tyytyväistä maiskutusta.

Isä ja pikkusisko olivat lähteneet punajuurifestivaalille ja palaisivat vasta illalla. Kokkaus oli siskon heiniä, mutta Topista tulisi vielä jonakin päivänä suuri elokuvaohjaaja. Unelmissaan hän ohjasi seikkailufilmejä, joissa matkattiin vaarallisiin ja eksoottisiin paikkoihin. Korso ei ollut järin eksoottinen. Nytkin Topi kaipasi elokuvaan, vaikka oli sadekesän aikana katsonut kaikki mitä tarjolla oli. Vieläpä kahdesti.

Monta filmintäyteistä kuukautta oli vierähtänyt siitä eriskummallisesta päivästä, jona Tallulah tupsahti Topin elämään. Tallulah oli Topin lempielokuvan sankari, ja viime jouluna hän laskeutui kaikkien ihmeksi alas valkokankaalta ja vaihtoi Amazonin viidakot joulukiireiseen Korsoon. Yhdessä Topi ja Tallulah panivat ranttaliksi. He veistivät koulun pulpeteista lumikanootteja ja melkein muuttuivat krokotiileiksi.

Mutta sitten Tallulahin oli pakko palata elokuvaan. Hän kyllä jatkoi huimia liaanihyppyjään, muttei enää vilkuttanut katsomon suuntaan. Kun *Purppuraruusu* poistui Kino Korson ohjelmistosta, tilalle tuli paljon tylsempi pätkä, jossa ei ollut miekkailua tai timanttien metsästyistä mutta sitäkin enemmän aikuisten jaarittelua.

Topilla oli ikävä Tallulahia. Oliko tyttö enää edes olemassa?

Ja jos oli, muistiko hän vielä korsolaista filmihullua?

Kun ovikello soi, Bonnie ja Clyde unohtivat lääkärivaaran ja syöksyivät tervehtimään Maisaa. Ne kiehnäsivät tytön jaloissa ja nuolivat hänen punaisia kumisaappaitaan. Ennen kuin kissat ehtivät aavistaa, Topi nappasi ne kainaloon, tuuppasi kantokoriin ja sulki luukun perässä. ”Sainpas teidät!”

Äläkkä oli korviahuumaava. Mutta koriin oli pantu mukaan myös herkkupapanoita, joita katit alkoivat natustaa.

”Katso, mitä minä löysin vedestä!” Maisa huudahti. ”Tämä ajelehti vastaan, enkä ensin melkein huomannut sitä!”

Maisan tukka oli sateesta sekaisin ja lasit huurussa. Kädesään hän heilutteli kastunutta paperirullaa.

”Mikä se on?”

Maisa alkoi varovasti kääriä rullaa auki.

”*E-ri-kois-näy-tös*”, Topi tavasi julisteesta, jonka värit olivat levinneet ja kirjaimet miltei haalistuneet pois.

Toiveusinta yleisön pyynnöstä.

Lauantaina 14. syyskuuta 2013 kello 12

Kino Korso esittää elokuvan

PURPPURARUUSU

Ainoa ja vihoviimeinen näytös!!!

Topi ja Maisa tuijottivat toisiaan. ”Tänään on lauantai”, Topi kuiskasi.

”Neljästoista syyskuuta”, lisäsi Maisa. ”Ja kello on melkein puoli kaksitoista.”

”Meidän täytyy nähdä Tallulah!”

”Niin täytyy.”

He tarttuivat toisiaan olkapäistä ja hyppivät tasajalkaa. ”Mahtavaa!” Maisa kiljui. ”*Purppuraruusu* nyt tai ei koskaan!”

Sitten Maisa seisahti. Hänen suunsa meni mutruun. ”Entäs kissat?”

Hän osoitti kantokorissaan kykkiviä Bonnieta ja Clydeä, jotka koettivat näyttää mahdollisimman säälittäviltä.

”Pahus”, Topi murahti ja löi kädellä otsaan. Hän pohti asiaa hetken ja keksi: ”Otetaan kissat mukaan!”

”Elokuviin?” Maisa kohotti kulmiaan.

”Jep! Ne viihtyvät hämärässä. Eläinlääkäriin ehditään näyttöksen jälkeenkin.”

Kuin sanotun vahvistukseksi ulkona jyrähti. Valkoiset salamat valaisivat huoneen ja saivat Topin ja Maisan silmälasit välähtelemään.

Topi kiskoi kiireesti saappaat jalkaan ja keltaisen sadetakin päälle. Kun he olivat jo ovella, hän tuli ajatelleeksi jotakin. ”Odota hetki!”

Topi meni huoneeseensa, polvistui lattialle ja veti vuoteen alta esiin ruskean laatikon. Hän otti laatikosta jotakin, joka oli käärittynyt valkoiseen nenäliinaan. Sitten hän työnsi esineen syvälle housuntaskuun.

”Mitä sinulla on siellä?” Maisa kysyi.

”Ei mitään”, Topi vastasi vältellen.

Kissakori mukanaan Topi ja Maisa suuntasivat kohti Kino Korsoa. Ukkonen jyrisi ja paukkui, laatikkomaisten talojen rännit kohisivat. Märkä myrskytuuli painoi heidät kumaraan ja sai katit mouruamaan.

”Tätä katua pitkin Tallulah veti minua kelkassa viime talvena”, Topi huusi tuulen yli. ”Mutkat suoriksi!”

”Tallulah on kyllä vahva”, Maisa totesi.

”Ja nopea!” Topi jatkoi. ”Muistatko, miten hän loikkasi koulun ikkunasta ennen kuin kukaan ehti edes sanoa ”aa”, ja miten hän silppusi pulpetit miekallaan?”

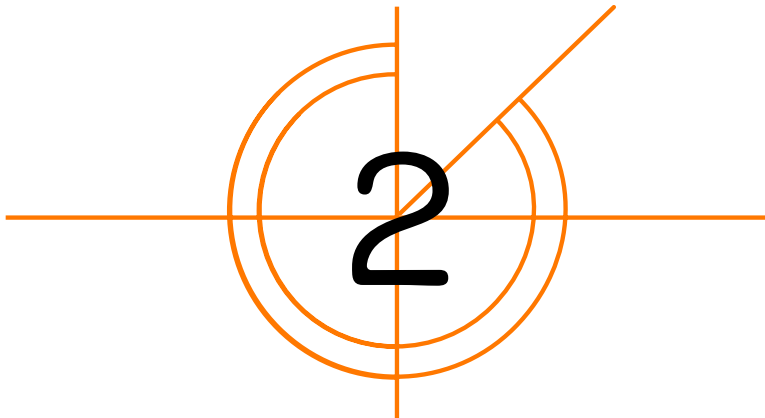
”Totta kai minä muistan”, Maisa mutisi. ”Koulusta puheen ollen... Tehdäänkö tänä iltana läksyt yhdessä? Biologian koe on maanantaina.”

”Äh, en nyt jaksa miettiä läksyjä...” Topi räiskäytti saappaallaan vesilammikkoa. ”...enkä usko että Tallulah on eläissään tehnyt kotiläksyjä!”

”Niin, ei varmaan”, Maisa myönsi.

Topi ajatteli Tallulahia ja puristi salaa taskuunsa kätkevänsä aarretta.

Kumpikaan ei huomannut, että huppupäinen varjo seurasi heidän perässään.

LUKU, JOSSA TOPI JA MAISA ASTUVAT ELOKUVAAN

Kun Topi ja Maisa saapuivat Kino Korsolle, heidän saappaansa tulvivat vettä ja lasit olivat niin huuruiset, ettei niistä nähnyt läpi. Bonnie ja Clyde olivat läpimärkiä ja kiukkuisia.

”Kamala sää!” Maisa huomautti hapuillessaan Kinon oven-ripaa.

”Niin noh...” Topi vastasi ja riisui sadetakkinsa. ”Tallulah ei kyllä takuulla olisi moksiskaan. Onhan hän pahoissa paikoissa parkkiintunut!”

Maisa kurtisti kulmiaan. ”Tallulah sitä ja Tallulah tätä! Onko *mitään*, mihin hän ei sinun mielestäsi pystyisi?”

Topi pohti asiaa. ”Hmmm... Tallulah osaa miekkailla paremmin kuin kukaan. Hän hallitsee jonglöörauksen kuin vanha

tekijä ja pystyy ahmimaan kokonaisen puhvelin kerralla. Paitsi että nykyisin hän ei syö puhveleita vaan suojelee niitä! Tallulah myös kiipeää helposti satametrisen rottinkipalmun latvaan... Hän taistelee hirmuisia harjasusia vastaan ja tuntee henkilökohtaisesti muutaman jaguaarin. En nyt tähän hätään keksi mitään, mihin Tallulah ei pystyisi!”

Maisa pysyi hiljaa. Hänen poskilleen oli kohonnut harmistuksen puna.

”Kaksi lippua erikoisnäytökseen, kiitos”, Topi ilmoitti vanhalle Ossianille, joka toimi Kino Korson lipunmyyjänä. ”Kai mahdutaan vielä sisään?”

”Voi, helposti!” Ossian murahti ja ojensi liput. ”Toisin kuin mainosjulisteeissa väitetään, tämä ei ole mikään *toiveusinta*. Teidän lisäksi näytökseen on vaivautunut vain pari hasua katsojaa. Yksi syy lienee tuo riivattu rajuilma. Toinen syy on se, etteivät ihmiset enää piittaa vanhoista kunnan elokuvista.”

”Se on sääli!” Topi pudisteli päätään. ”Eikä kuitenkaan ole mitään niin hienoa... Vai mitä, Maisa?” Hän tuuppasi Maisaa kylkeen.

”Niin, onhan elokuvat kivoja”, Maisa mumisi ja katsoi kengänkärkiinsä. ”Myös muut kuin *Purppuraruusu*.”

”Minusta se on yliveto. Varsinkin popcornin kera!” Topi hymyili leveästi. ”Ossian, kaksi tötteröllistä, kiitos.”

Samalla hän vaivihkaa peitti Bonnien ja Clyden korin sadeta-

killaan. Elokuvateatteristaan tarkka Ossian ei välttämättä olisi katsonut katteja hyvällä.

”Nauttikaa vielä kun voitte”, Ossian murahti ojentaessaan popcornit. ”Tämä saattaa olla koko Kinon viimeinen näytös.”

”Mitä kummaa?” Topi huudahti. ”Eihän se ole mahdollista!”

”Kyllä se vain on...” Ossian tuijotti jonnekin kaukaisuuteen. ”Kun vanhat elokuvat eivät myy, tämäkin pieni pulju suljetaan. Sen sijaan naapuriin avataan Megapalatsi.”

Topi ja Maisa katsoivat toisiinsa hämmentyneinä. Kino Korso oli heidän lempipaikkansa koko maailmassa. Olisi kauheaa, jos se menisi kiinni.

Mitään puhumatta he siirtyivät elokuvaosalin puolelle ja istuutuivat eturiviin. Sali tuoksui vanhalta sametilta ja paukkumaissilta. Ihmisten sateessa kastuneet vaatteet alkoivat kuivua, hiljainen puheensorina liikehti pitkin penkkirivejä. Topi murehti Ossianin sanoja. Olisiko tämä tosiaan viimeinen kerta, kun hän istuisi tässä ja odottaisi filmin alkua?

Samaan aikaan ulko-ovesta astui sisään varjo. Se oli piiloutunut ison hupun sisään ja seurannut kaksikkoajo jonkin aikaa pitkin Korson katuja.

Märän hupun alta paljastui Remu Rämö. Hän oli isonlainen roikale, joka tapasi nimitellä Topia rillihirviöksi ja milloin miksiinkin. Remun suosikkipuuhaa oli tehdä muiden olostä Korson koulussa tukalaa. Nyt hän osti lipun (sekä kolme tötteröllistä popcornia, kuusi vadelmamunkkia ja jättilimun) ja livahti salin

takimmaiselle penkkiriville. Remuakin kiinnosti *Purppuraruusu*, mutta eri syistä kuin Topia ja Maisaa: hän hautoi kostoja.

Kun valot himmenivät, Topi tuli huomaamattaan puristaneeksi vieressä istuvan Maisan kättä. Kissat olivat ehtineet nukahtaa, mutta heräsivät räkäisten, kun alkutekstit rävähtivät valkokankaalle pauhaavan musiikin säestyksellä.

Ensin ilmaantuivat elokuvan konnat: katala kreivi Rudolf ja kalju herra Jones. He olivat tutkimusmatkailijoita, jotka metsästivät rubiinia nimeltä Purppuraruusu. Kivi oli mittaamattoman arvokas, ja sen punainen hehku sai ihmisten päät pyörälle. Rudolf ja Jones rakastivat juonittelua: nytkin he juonivat samanaikaisesti sekä toisiaan että Madame Mutolaa vastaan. Tämä puolestaan oli elegantti rouva, jonka omistamat korut ja muut kalleudet olivat jo pitkään kiinnostaneet seudun pitkäkyntisiä.

Topi ja Maisa rouskuttivat popcornia ja odottivat päähenkilön saapuvan kuvaan. Kun h-hetki lopulta koitti, he laskivat tötteröt käsistään ja nielaisivat.

”CarrRRRamba!” Tallulah huusi ja heilautti itsensä lianin varassa Madame Mutolan bungalowin ikkunasta sisään. Hän sivalsi illalliskalkkunan kaulan katki, taltutti viuhuvalla miekallaan herra Jonesin ja kreivi Rudolfin ja viskeli kiharaa tukkaansa.

Tai niin Tallulahin *olisi pitänyt* tehdä.

Sillä niin hän oli tehnyt jok’ikinen kerta, kun Topi oli lempielokuvansa nähnyt. Mutta hämmästykseseen Topi ja Maisa saivatkin katsoa, miten kreivi nappasi miekan tytön kädestä!

Kreivi ahdisti Tallulahin nurkkaan. Tämä ei näyttänyt mahdavan roistolle mitään.

Moinen käytös ei ollut ollenkaan Tallulahin tapaista. Topi ja Maisa tuijottivat mykkinä, kun Rudolf ja Jones köyttivät viidakkotyön paketiksi. ”Tällä kertaa et saa Purppuraruusua...” kreivi ärisi ja siveli mustiksi vahattuja viiksiään. ”Rubiini kuuluu minulle!”

”Hmmmphh!” Tallulah mumisi, sillä hänen suunsa oli kapuloitu.

”Olemmeko tulleet väärään elokuvaan?” Topi kuiskasi Maisan korvaan. Mutta Maisa oli liian äimistynyt vastatakseen.

Takarivissä Remu Rämö piristyi. Tähän asti hän oli haukotellut, sillä enemmän kuin elokuvista hän piti ihmisten hännäämisestä ja vadelmamunkkien ahmimisesta.

Remu nuoli hilloiset sormensa ja seurasi kiinnostuneena, miten herra Jones uhkasi Tallulahia tylpällä viidakkoveitsellä. Oliko tuo todella sama tyttö, joka oli nöyryyttänyt Remua kaikkien luokkakavereiden nähden?

Remulla oli enemmän kuin yksi kana kynittävänä Tallulahin kanssa. Hän aikoi keinolla millä hyvänsä maksaa tytölle kalavelat... toisin sanoen antaa potut pottuina... Näitä pohtiessaan Remu tunsu itsensä taas nälkäiseksi.

Topi pomppasi tuoliltaan, ja popcornit lentelivät ympäriinsä. Hän kipaisi Ossianin luo, tämänhän oli myös Kinon koneenkäyttäjä.

Mies nojasi vanhaan filmiprojektoriinsa ja levitteli käsiään.

”Niin, Topi”, hän huokaisi. ”Tämä on todellinen syy, miksi *Purppuraruusu* ei enää vedä katsojia. Pääsankarista on tullut veltto!”

”Ei voi olla totta...”

Topi katsoi valkokankaalle, missä Tallulah näytti alistuneen kohtaloonsa. Tyttö seurasi avuttomana vierestä, kun Rudolf ja Jones sitoivat Madame Mutolan tuoliinsa. Sitten roistot kilistivät tuoppejaan urotyönsä kunniaksi.

Koko tänä aikana Tallulah ei ollut suonut vilkaisuakaan Topin suuntaan.

”Tuosta on tultava loppu!” Topi huudahti. ”Ossian, pidä kone pyörimässä!”

”Niin kauan kuin pystyn”, Ossian murahti.

Topi ampaisi takaisin eturivissä ihmettelevän Maisan luo.

”Maisa, meidän täytyy tehdä jotain!”

”Niin kuin mitä?” Maisa oli vieläkin järkyttynyt näkemästään. ”Tallulah on tuolla ja me täällä. Kuinka ihmeessä voisimme tehdä jotain?”

Valkokankaalla kreivi ja Jones tyhjensivät Madame Mutolan kultaista korurasiaa. He täyttivät isoa säkkiä koruilla, ja Tallulah vain pötkötti pakettina.

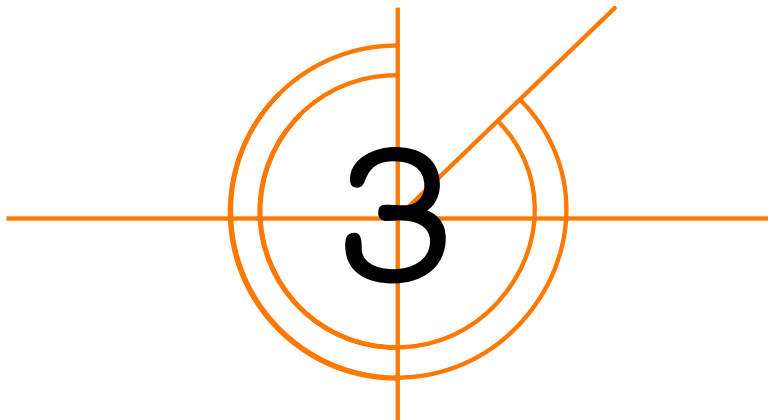
”Nyt tai ei koskaan!” Topi huusi. ”Tallulah tarvitsee meitä!” Hän tarttui toisella kädellä kissakorin kahvaan ja toisella Maisan käteen. ”Tule!”

He ryntäsivät valkokankaan eteen ja seisahtuivat. Topi muisti, miten Tallulah oli aikoinaan astunut kankaan läpi tuosta vain, räts. Nyt temppu pitäisi jollain keinoin toistaa. Helpommin sanottu kuin tehty.

Topi keskitti kaiken energiansa kankaaseen.

Hän vetäisi syvään henkeä ja puristi silmänsä kiinni.

Kiskoen Maisaa perässään Topi otti päättäväisen askeleen eteenpäin.

LUKU, JOSSA TOPI JOHTAA RETKIKUNTAA

Kuului räts!

Valkokangas aivan kuin sähköistyi, ja oudot väritykset kulkivat Topin läpi.

Hän piti silmänsä kiinni ja tunsi äkisti kuuman kosteuden kasvojaan vasten. Hän kuuli outoja ääniä: ehkä papukaijan tai jonkun muun siivekkään kirkunaa. Sitten hän menetti tasapainonsa ja tuiskahti suin päin nenälleen.

Kun Topi avasi silmänsä, ensimmäiseksi hän näki Bonnien ja Clyden. Ne olivat rytäkässä karanneet koristaan. Toinen katti kiipesi vimmatusti pitkin bungalowin ikkunalla kasvavaa kukkaköynnöstä, toinen syöksyi pöydän alle latkimaan illalliskalkkunasta roiskunutta kastiketta.

Maisa pyllähti Topin viereen lattialle, ja hänen silmälasinsa